

вие се смѣте, грозни, охранени съ млѣко момичета! Фу, колко сте грозни и лоши! . . .

Момиченцата се мжчили съ всички сили, но никакъ не могли да измжкнатъ брадата на джуджето — тя била силно стисната.

— Азъ ще затичамъ и ще повикамъ и други хора, казала Розичка.

— Луда! Овча глава! — завикало джуджето. Да повикашъ тукъ хора, когато и вие двѣтъ сте доста много?! Нима не можа да излислишъ нищо по-добро?

— Почакай за минутка, казала Бѣлоснѣжка, успокой се, азъ ей-сегичка ще ти помогна.

И като извадила изъ джеба си своитѣ малки ножици, тя отрѣзала крайчеца на брадата му.

Щомъ се освободило джуджето, веднага грабнало човала пълень съ злато, който билъ до корена на дървото, дигнало го на гърба си и безъ да погледне момиченцатата тръгнало изъ гората, като бѣбрѣло: „Ахъ вие, простачки такива! Да ми режете хубавата чудна брада! Нека дявола ви заплаќи за това!“